



דבר העורכת

לקוראים שלום!

אנחנו שמחים לבשר על תחרות כתיבה לקוראי נושאונצ'יק. התחרות תתקיים במשך החודשיים הקרובים והזוכה בתחרות יקבל שוברי קניה על סך 250₪ לקניית חומרים בולאיים. פרטים נוספים בהמשך הגיליון!



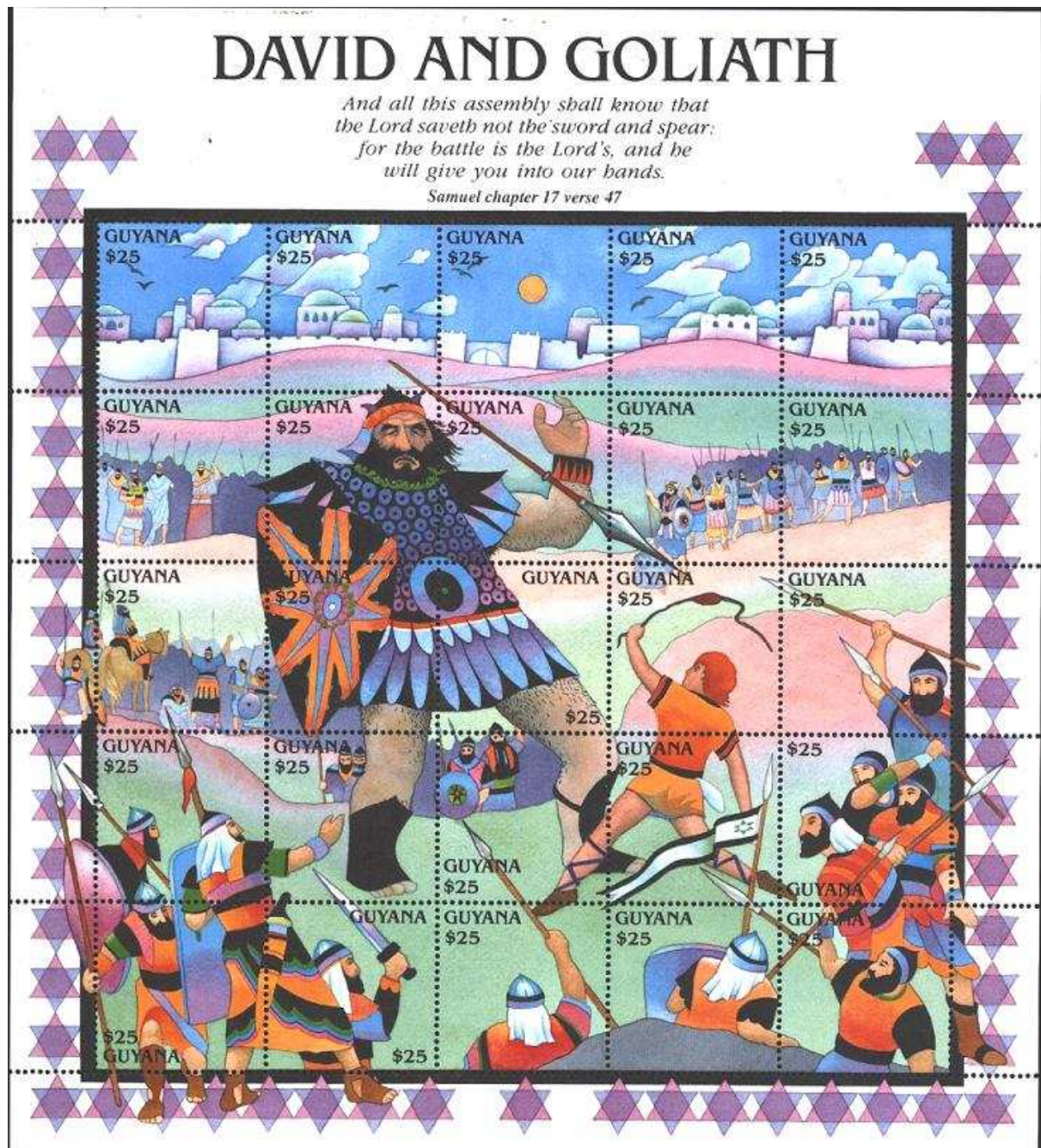
גיליון נושאונצ'יק הנוכחי מכיל מספר מאמרים הקשורים לארץ ישראל: יצחק הוכמן מציג מספר פריטים בולאיים בנושא דוד וגוליית. ד"ר שמעון אביבי מביא פריטים בולאיים המתארים את הדרוזים ומורשתם. בפינה חדשה – רגע של הסטוריה, שמוליק כהן מספר על פנחס רוטנברג – האיש ש"חישמל" את ארץ ישראל. ולבסוף, כבכל גיליון, חידון בולאי נושא פרסים.

נתראה בגיליון הבא,

שלכם, שביט

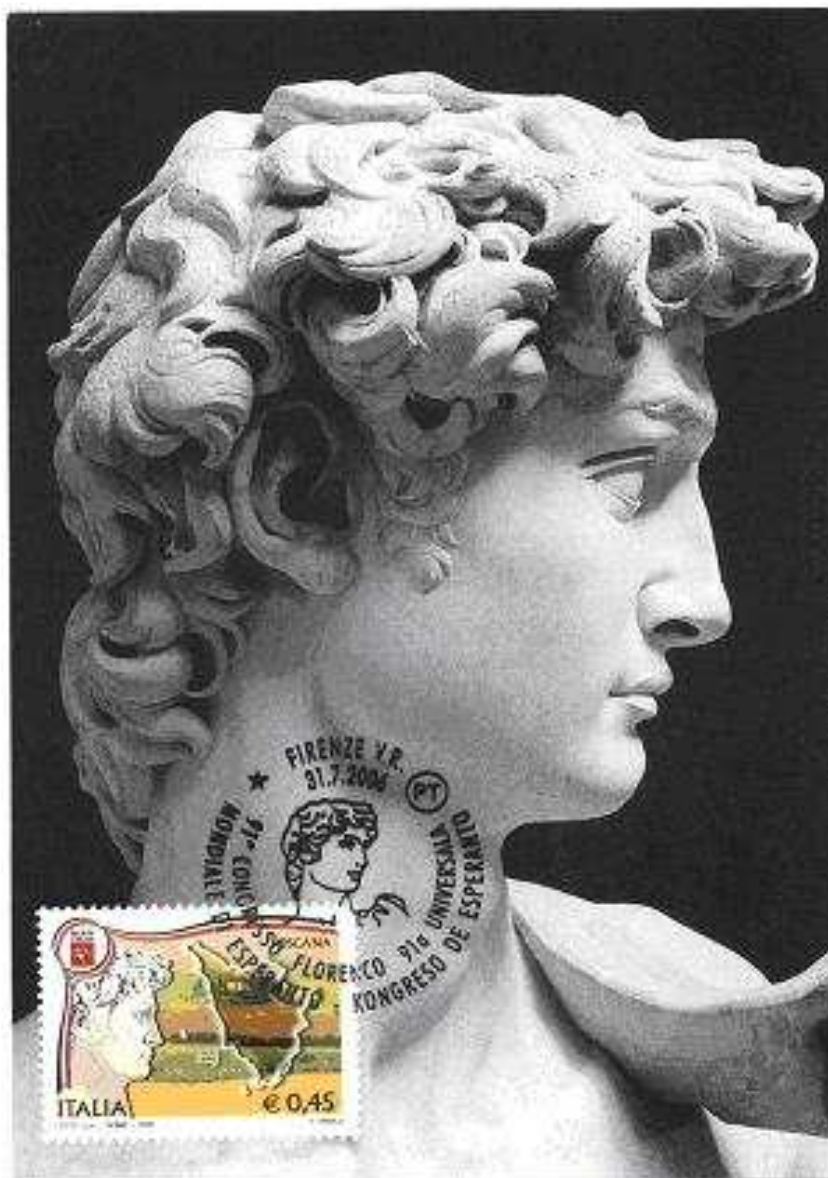
דוד נגד גוליית יצחק הוכמן

בשנים האחרונות ראיתי מספר אוספים העוסקים בסכסוך הישראלי ערבי. להפתעתי, האוספים כולם מתחילים את סיפור המעשה עם ראשית הציונות. למעשה, לסכסוך יש שורשים היסטוריים, דתיים ותרבותיים עמוקים יותר. עם ישראל נאבק על ארץ ישראל עוד מימיו של יהושע בן-נון, והיסטוריה עתיקה זו משפיעה עלינו גם כיום.



אחד הקרבות החשובים ביותר, לפחות מהבחינה התודעתית הוא נצחון דוד על גולית. נצחון זה טבוע עמוק בתרבות הישראלית, וגם בימינו אנו נוטים לחשוב על עצמנו כעם קטן המוקף אויבים לרוב, ועל נצחונותינו הצבאיים כנצחון דוד על גולית.

סיפורי התנ"ך הם נושא פופולארי למדי בבולים, אבל להפתעתי רק הנפקה אחת מוקדשת קרב בין דוד לגולית: גליון ענק מגויאנה. ההנפקה מכילה שגיאות עיצוביות לרוב. כך, למשל, נראה אחד מעוזריו של דוד נושא עימו את דגל ישראל של ימינו, למרות שבני ישראל כלל לא הכירו את סמל המגן דוד. גולית הנראה כאן חסר את השריון המגן אותו נשא, וכל דמותו נראית כקריקטורה גסה של בלוטו מסדרת הסרטים המצוירים של פופאיי.



דרך נוספת להציג את סיפורי התנ"ך על פריטים בולאיים היא באמצעות יצירות אמנות. פסלו של **מיכאלאנג'לו** - "דוד", הוא ללא ספק אחת מיצירות המוכרות ביותר כיום. הפסל מראה את דוד מתכונן לקרב מול גולית. גלויית המירב הנראית כאן, מציגה את הפסל

ומדגישה את אבן הקלע אותה נושא דוד.



בעת הקרב: יצירתו של רפאל.

נצחנו של דוד על גולית מופיע גם בשני ציורים שהונצחו על גבי בולים. **רפאל** מציג את הקרב תוך כדי התרחשותו, בעוד שציורו של **קראוואג'יו** מציג את "הרגע שאחרי". הבולים המצורפים בעצם מתארים את רצף ההתרחשויות שנוצר – הרגעים שלפני הקרב,

בעת התרחשותו ולאחריו. יצירות אמנות אלו מספקות את תמונת הקרב בשלמותה.



אחרי הקרב:
יצירתו של קראוואג'יו.

לכאורה די בפריטים שהוצגו עד כה כדי לתאר את מלחמת דוד בגולית. אולם למעשה, משהו חסר כאן. הפריטים שהוצגו עד כה מראים את דוד, ואילו הצד שכנגד – גולית – כמעט ואינו נראה. אין פלא שיצירות האמנות מתרכזות בדוד: לא זו בלבד שדוד הוא הצד המנצח, אלא שהמקור ההיסטורי לתיאור המאורעות הוא התנ"ך, שבאופן טבעי מתאר את דוד באופן חיובי. התנ"ך מתאר את גולית במילים האלו (שמואל א', פרק י"ז, פסוקים ד' – ז'):

"ויצא איש הבנים ממחנות פלישתים, גלית שמו, מגת, גבהו שש אמות וזרת. וכובע נחושת על ראשו ושריון קשקשים הוא לבוש, ומשקל השריון חמשת אלפים שקלים נחשת. ומצחת נחשת על רגליו, וכידון נחשת בין כתפיו. וחץ חניתו כמנור אורגים, ולהבת חניתו שש מאות שקלים ברזל, ונשא הצינה הלך לפניו."

על פי הפרשנות המקובלת, גולית התנשא לגובה של כשלושה מטרים וחצי, נשא עימו שריון השוקל למעלה מ-100 קילוגרם, וחנית השוקלת כשנים עשר קילוגרם. גם אם נחשוב שתיאור זה מוגזם, ברור שהופעתו של גולית הייתה רבת רושם: איש גבה קומה הנושא עימו שריון כבד משקל ללא כל מאמץ מצידו. אין פלא שמורא כבד נפל על עם ישראל.



חתונתו של גולית.

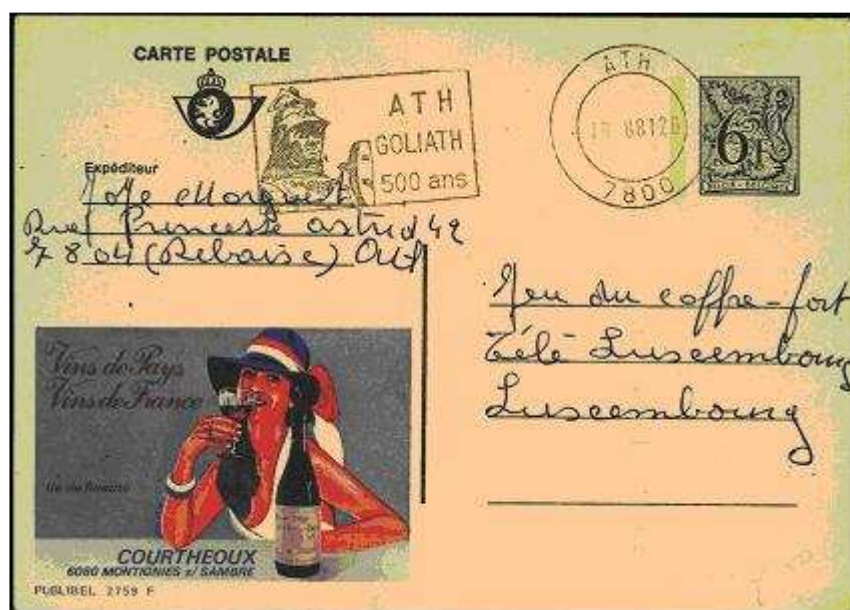
יצירות האמנות אותן ראינו עד כה לא איפשרו לנו לראות את מימדיו האימתניים של הענק הפלישתי, ואין חולקות לו את הכבוד הראוי. לטעמי, יש בכך גם כדי לפגום בעוז רוחו ותבונתו של דוד, ובוודאי בשלמות של הסיפור. למרבית השמחה קיימים שני פריטים בולאיים, המוקדשים לענק הפלישתי, והמאפשרים לנו להציג את הסיפור במלואו.

העיירה הבלגית את' (Ath), מונה פחות מ-30 אלף תושבים. יש להניח שגם רבים בבלגיה לא היו יודעים כלל על קיומה לולא פסטיבל הענקים הנערך בה בסוף השבוע הרביעי של חודש אוגוסט מידי שנה. הפסטיבל, שנערך לראשונה כבר בשנת 1399 (!) כולל שיחזור של אירועים היסטוריים או בידיוניים, בהם היו מעורבים אנשים

גבוהי קומה. בזכות הפסטיבל הזה זכתה את' לכינוי "עירם של הענקים".

אחת הדמויות הבולטות המופיעות בחגיגות היא דמותו של גולית הפלישתי. הבול הבלגי מראה שחזור של החתונה של גולית, מאורע שכמובן לא מוזכר כלל בתנ"ך. קל לראות, שלדעת הבלגים אישתו של גולית אף היא בעלת קומה כבן זוגה. בקדמת הבול ניתן להבחין באנשים מן הישוב, הנראים כננסים לצד שתי הדמויות המיתולוגיות.

הפריט השני הוא חותמת תעמולה לציון 500 שנה לפסטיבל הענקים באת'. החותמת, המוטבעת על גבי גלוית פובליבל, חביבה עלי במיוחד, משום שהיא מראה את גולית עם השריון שלו. בעזרת החותמת קל להבין את רמת הדיוק שנדרשה מדוד כדי לפגוע לגולית "בול בפוני", כמאמר השיר הידוע של להקת כוורת.



נצחנו של דוד המלך על גולית הפלישתי הוא נצחון הקטן על הגדול, נצחון הרוח על החומר הגס. לנוכח יחסי הכוחות המספריים בין ישראל לערב, ברור מדוע הוא הפך לחלק מהתרבות הציונית. למרות שאין כל קשר בין הפלישתים לפלשתינאים, יש לסיפור זה משמעות גם בהקשר של הסכסוך דהיום.

לתגובות ניתן לפנות ליצחק הוכמן בכתובת hochmann@zahav.net.il

בולים מספרים על דרוזים

ד"ר שמעון אביבי

העדה הדרוזית היא עדה קטנה המונה כמיליון ורבע נפש. שלוש הקהילות הדרוזיות הגדולות יושבות מזה שנים בסוריה, בלבנון ובישראל. בסוריה יש כ-600,000 דרוזים; בלבנון הם מונים כ-400,000 נפש; בישראל מספרם כ-120,000. כמו כן נמצאים כ-30,000 דרוזים בירדן וכ-100,000 דרוזים מתגוררים במדינות שונות בצפון אמריקה ובדרומה, באוסטרליה ובמדינות נוספות. לדרוזים אין שאיפות לעצמאות לאומית ומעולם לא הייתה להם מדינה עצמאית.

בשנת 1921 חלקו שלטונות המנדט הצרפתי את סוריה לחמש מדינות אוטונומיות תחת שלטונם ובני העדה שבהר הדרוזים זכו למעמד נפרד מיתר חלקי סוריה, אבל תוך כפיפות לשלטון זר. חרף כישלון המרד הדרוזי בשנים 1925-1927 נותרה לאזור הר הדרוזים מידה מסוימת של אוטונומיה עד שנת 1944. אז היא בוטלה סופית והר הדרוזים היה למחוז רגיל של המדינה הסורית העצמאית.

חרף העדר מדינה עצמאית משלהם זכו הדרוזים לביטוי חזותי בבולים שהונפקו בעיקר בסוריה, בלבנון ובישראל. בבולים ניתן למצוא דיוקנים של אישים דרוזים, נופים של ישובים דרוזיים ואזורי התיישבותם, מבנים חשובים ביישוביהם, אתרים ארכיאולוגיים בעיירותיהם, מקומות קדושים לדרוזים, תלבושות אופייניות ועוד.

משקלם של הדרוזים בכל אחת ממדינות המזרח התיכון, והמדיניות של הממשלות השונות כלפי עדה זו, באים לביטוי בבולים הקשורים לדרוזים שהונפקו במדינות אלה.

סוריה



סלטאן באשא אל-אטרש.

מדיניות השלטונות הסוריים היא לטשטש את הזהות הדתית והעדתית של אזרחי המדינה, ובמקומה לחזק את הערכים הלאומיים המשותפים. בהתאם למדיניות זו לא הנפיקה סוריה בולים המייחדים את העדה הדרוזית או מזכירים אותה בשמה. הגיבור הלאומי הדרוזי **סלטאן באשא אל-אטרש** מופיע בבול סורי כגיבור לאומי סורי, מבלי לציין את השתייכותו העדתית או את עמידתו בראש המרד הדרוזי כנגד הצרפתים. סוריה לא הנפיקה בולים עם דיוקנות אישים דרוזים אחרים.

הבול הנושא את דיוקנו של סלטאן באשא אל-אטרש הונפק בשנת 2006, כחלק מסדרה בת חמישה בולים המוקדשת למנהיגים סורים משנות העשרים של המאה ה-20 שנאבקו כנגד הכיבוש הצרפתי. הבולים הונפקו לציון מלאת שישים שנה לפינוי הכוחות הבריטים והצרפתים מסוריה.

סוריה הנפיקה בולים בהם מופיעים מבנים שונים הנמצאים בעיר סוידא, בירת הר הדרוזים, אך מבלי לקשרם לעדה זו. אתרים ארכיאולוגים שונים ורצפות פסיפס מרהיבות מהעירות שהבא, בצרא וקנאות בהר הדרוזים מופיעים בבולים סוריים ללא ההקשר הדרוזי. בסדרה המוקדשת לתלבושות נשים מופיעה גם אישה מג'בל אל-ערב (הר הדרוזים) מבלי לציין שמדובר בלבוש אישה דרוזית. בציור ניתן להבחין בצעיף הלבן ובחגורה הרחבה האופייניים לתלבושת של אישה דרוזית.



תלבושת אישה
מאיזור ג'בל אל ערב.

כבר הזכרנו, כי שלטונות המנדט הצרפתי בסוריה העניקו מידת אוטונומיה

לאיזור הר הדרוזים במסגרת

מדיניות של "הפרד ומשול" בין העדות השונות. במסגרת זו הוכנה סדרה ובה ארבעה בולים המציגים נופים מיישובים דרוזיים בהר הדרוזים (סוידא, שהבא, קנאות וצלח'ד). הבולים נועדו לשימוש המדינה האוטונומית הר הדרוזים, אך מעולם לא הוכנסו לשימוש. על הבולים מופיע הכיתוב "ג'בל אל-דרוז" (הר הדרוזים) בצרפתית ובערבית.



מצודת צלח'ד והעיר.
הבול נושא את הכיתוב ג'בל אל-דרוז בצרפתית ובערבית.

לבנון

הלגיטימציה של המדינה בלבנון אינה עומדת מעל זו של העדות השונות. כל עדה הינה בעלת ישות עצמאית בתוך המדינה. מנהיגי העדות הסכימו לאשר את הלגיטימיות של הכוח הפוליטי של המדינה ושל מוסדותיה כל עוד המדינה מכירה ב"זכויות הלגיטימיות" של העדות. פוליטיקה עדתית זו הביאה לכך שחלקה של העדה הדרוזית לא נפקד מהבולים שהונפקו בלבנון.



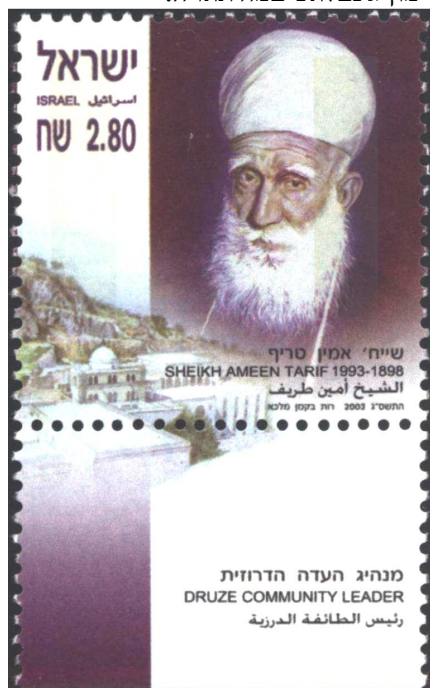
האמיר פח'ר אל-דין אל-מעני השני.

האמיר (נסיך) הדרוזי **פח'ר אל-דין אל-מעני השני** (1572-1635) נאבק בשלטון העות'מאני וביסס אוטונומיה בראשותו בשטח הכולל חלקים גדולים של לבנון ושל צפון ישראל של ימינו. עד היום מעורר שמו גאווה לאומית רבה בקרב הלבנונים, על עדותיהם

השונות. אין פלא, איפוא, שלבנון הנפיקה במהלך השנים ארבעה בולים הנושאים את דיוקנו.



ארמון ג'נבלאט במח'תארה.



שיח' אמין טריף. ברקע מקאם
קבר אל-ג'בי שעיב בחטין.



מקאם אל-ג'בי סבלאן.

בולים לבנוניים רבים מתארים ישובים ובהם מבנים הקשורים בהיסטוריה של הדרוזים בלבנון: דיר אל-קמר, בית אל-דין, מח'תארה, חאצ'ביא, ראשיא ופשאמן. מבין בולים אלו בחרתי להציג כאן בול המראה את ארמונה של משפחת **ג'נבלאט** - אחת המשפחות החשובות והמשפיעות בקרב הדרוזים עד היום - במח'תארה. בול זה הונפק לראשונה בשנת 1925 כחלק מסדרה בת שנים-עשר בולים המתארים נופים בלבנון. בשנת 1926 הוא הונפק בשנית עם הדפס רכב "למען הפליטים".

ישראל

מדינת ישראל מטפחת את הזהות הלאומית הדרוזית והקדישה בולים אחדים לעדה. הונפק בול הנושא את דיוקנו של הראש הרוחני של העדה הדרוזית בישראל **שיח' אמין טריף** (1898-1993). כמו כן הונפק בול מיוחד ובו תמונת בית יד לבנים הדרוזים בדאלית אל-כרמל, לציון זכרם של חללי צה"ל הדרוזים שנפלו במערכות ישראל.

סוריה ולבנון נמנעו עד כה מלהנפיק בולים המראים אתרים המקודשים לדרוזים מבחינה דתית. לעומתם הופיעו על גבי בולי ישראל מספר מקומות הקדושים לדרוזים. האתר המקודש ביותר לדרוזים, מקאם קבר אל-ג'בי שעיב, הונצח בשלושה בולים שונים, ובכללם הבול לזכרו של שיח' אמין טריף. אתר מקודש אחר, מקאם אל-ג'בי סבלאן, הנמצא על הר זבול סמוך לכפר חרפיש בגליל העליון, הונצח בבול שהונפק בשנת 1986 לרגל חג הנביא סבלאן. על גבי הבול מתואר המקום כ"קבר הנביא סבלאן, חרפיש", אך זהו תיאור שגוי. באתר זה לא מצוי קברו של הנביא סבלאן אלא המערה בה התגורר.

מאמר מפורט על "בולים מספרים על דרוזים", ובו עשרות תמונות בולים צבעוניות, אמור להתפרסם בקובץ מאמרים בנושאי ידיעת הארץ והמזרח התיכון, שיצא לאור בהוצאת אריאל, ירושלים. תודתי למר **אלי שילר** מהוצאת אריאל, שהסכים לאפשר פרסום מאמר קצר זה.

ד"ר שמעון אביבי הוא מומחה בנושא הדרוזים, מרצה בנושא באקדמיה ופרסם שני ספרים ומאמרים רבים בנושא. לתגובות: shimon_avivi@hotmail.com

רגע של הסטוריה – פנחס רוטנברג שמוליק כהן

לפני כ-68 שנים, בינואר 1942, הלך לעולמו פנחס רוטנברג, אבי החשמל בארץ ישראל. ידיד טוב שלי הגדיר פעם את רוטנברג כאדם, שאילו היו מחלקים את תולדות חייו בין שלושה אנשים שונים, עדיין כל אחד מהם היה נחשב שלאדם שעשה לא מעט בחייו. אין לי ספק שהוא צדק.

פנחס רוטנברג נולד בשנת 1879 בעיירה רומני שבאוקראינה. בראשית חייו הוא עסק בפעילות פוליטית בקרב החוגים המהפכנים ברוסיה הצארית. אחת הפרשות המענינות בהן הוא היה מעורב, היתה חשיפתו וחסולו של סוכן כפול בתנועה המהפכנית.



רוטנברג הקים את חברת החשמל.

בראשית המאה העשרים החל להתבלט כומר בשם גיאורג גאפון בקרב שורות המהפכנים. גאפון היה מודאג בשל מצב הפועלים הרוסים, והחל לפעול לשיפור מצבם. בשנת 1905 החתים פועלים על עצומה שיועדה ל"אבינו הצאר", ובה דרישה לשפר את תנאי התעסוקה של הפועלים. גאפון רצה לארגן הפגנה מסודרת שבמהלכה תוגש העצומה לצאר, אך לשלטונות היו תוכניות אחרות: הם הזהירו את גאפון שלא רק שלא יוכל להגיש את העצומה לצאר, אלא שהפגנה שכזאת תיתקל בחומה של אש חיה.

וכך, ביום ראשון ה-22.1.05 התאספו עשרים אלף מפגינים. הם החלו את ההפגנה בתפילה למען שלום העם הרוסי ושלום הצאר. בעוד המפגינים המניפים את דגלי רוסיה ותמונות הצאר צועדים לעבר הארמון, נפתחה עליהם אש עזה. המפגינים החלו לברוח לכל עבר, כאשר חיילי הצבא הרוסי ממשיכים להמטיר אש תופת עליהם. לפי הדיווח הרשמי 96 פועלים נהרגו באותו היום, אך ככל הנראה היה המספר האמיתי גבוה בהרבה. במהלך האנדרלמוסיה תפס רוטנברג את ידו של גאפון, והוביל אותו בריצה לדירת מסתור. שם הוא הורה לגאפון להחליף את בגדי הכמורה בבגדי איכר, וסייע לו להמלט אל מחוץ למדינה.

כחצי שנה לאחר מכן, נעצר רוטנברג ברחוב, אך שוחרר לאחר כשבועיים עקב חנינה שניתנה לאסירים פוליטיים. בעקבות אותה חנינה חזר גם גאורג גאפון לרוסיה. עוד חצי שנה חלפה, ובפגישה בין גאפון לרוטנברג, הציע הראשון לרוטנברג להעביר ידיעות על התנועה המהפכנית למשטרה החשאית הרוסית תמורת בצע כסף. רוטנברג היה המום. גאפון, האיש שהיה לאגדה עקב ארגון הפגנת הפועלים בסנט פטרבורג, התגלה לו לפתע כבוגד. למרות ההלם והתדהמה, הוא העמיד פנים כמי ששוקל את העניין בחיוב. מיד לאחר הפגישה הוא דיווח על כך לראשי התנועה המהפכנית. גם הם התקשו להאמין שגאפון הוא בוגד, ולבסוף על מנת להוכיח זאת

קבע רוטנברג פגישה עימו בדירה שכורה באתר נופש רוסי. שם ישבו גאפון ורוטנברג בחדר, כאשר רוטנברג מתמקח עם גאפון בקשר לגמול הכספי הראוי לו, במידה וילשין על חבריו, בעוד חברי מפלגה אחרים נמצאים בחדר הסמוך, מאזינים בסתר לשיחה, ולא מאמינים למשמע אוזניהם. עוד בטרם הסתיימה השיחה בין רוטנברג לגאפון, פרצו החברים לחדר, ולאחר שהפליאו בגאפון את מכותיהם, תלו אותו בו ביום.

רוטנברג המשיך בפעילותו המהפכנית, ולאחר מהפיכת 1917 אף שימש כשר בממשלתו של אלכסנדר קרנסקי. הוא היה בין הראשונים לזהות את הסכנה מצד לנין וסטאלין, והציע לקרנסקי לתלות את השניים, אך הלה סירב, והשאר זה כבר הסטוריה. לאחר השתלטות הקומוניסטים על רוסיה, נכלא רוטנברג, ולאחר שהשתחרר הוא עזב את רוסיה לתמיד.



רוטנברג וז'בוטינסקי
אירגנו את ההגנה
של יהודי ירושלים

בקיץ 1919 עלה רוטנברג לארץ ישראל. באפריל 1920, פחות משנה לאחר עלייתו לארץ, מצא את עצמו רוטנברג מסייע לזאב ז'בוטינסקי בארגון הגנה על יהודי ירושלים. ב-4 חזרו אלפי ערבים מחגיגות נבי מוסא לירושלים, והאזינו לנאומים לאומנים ולדברי הסתה. בסביבות השעה 10 בבוקר החלו מתנפלים על היהודים. הפרעות נמשכו ארבעה ימים, ובמהלכם נרצחו 6 יהודים ונפצעו כמאתיים. רוטנברג וז'בוטינסקי ניסו לארגן הגנה יהודית כנגד הפורעים. כשנה לאחר מכן, בזמן מאורעות 1921, מונה רוטנברג למפקד ההגנה בתל אביב. אחד מהישגיו החשובים בתפקיד זה הייתה הצלחתו לפנות יהודים מאזורי הסכנה שבלב האוכלוסייה הערבית.

אולם עיקר תהילתו של רוטנברג נבעה מהעובדה שהוא האיש ש"חישמל" את ארץ ישראל. הוא היה איש החזון והמעשה, שהקים את חברת החשמל. כבר עם הגעתו לארץ, בשנת 1919 רוטנברג תכנן פרויקט גדול יותר, של הקמת לא פחות מ-13 תחנות על נהרות הליטני, הירדן והירקון, שיספקו חשמל לא רק לארץ ישראל אלא גם לעבר הירדן, סוריה ולבנון. הפרוייקט נגזז בשל העוינות בין היהודים לערבים ובגלל שהספק התחנות היה מעל ומעבר לביקוש הצפוי.

באוקטובר 1921 קיבל רוטנברג זכיון ליצור חשמל על ידי ניצול מי הירקון. אבל הערבים סירבו למכור לו את הקרקע הדרושה, ורוטנברג לא הצליח רוטנברג להקים את תחנת הכוח. רוטנברג הסתפק בשלב זה בשלוש תחנות דיזל בערים תל אביב, טבריה וח'יפה.



רוטנברג הקים תחנת
דיזל בתל אביב.

בשנת 1925 ניתן לרוטנברג הזכיון על נהר הירדן והירמוק, והוא החל לתכנן את המפעל בנהרים. התחנה בנהרים התבססה על איגום מים הן מנהר הירדן והן מנהר הירמוק. על מנת לווסת את זרימת המים בירדן, בנה רוטנברג את סכר דגניה. לימים שונה יעודו של הסכר, והיום הוא משמש לויסות מפלס הכינרת.



תחנת הכח בנהרים.

החידוש של רוטנברג בבניית המפעל בנהרים היה לא רק טכנולוגי אלא גם סוציאלי. הוא סיפק לעובדים שכונת מגורים, צרכניה, ימי חופש ובגדי עבודה – תנאים שאף מפעל אחר באותה תקופה לא העניק. בחורף 1931, זמן קצר לפני המועד המתוכנן להפעלת התחנה, הרסו שטפונות את אחת היחידות בתחנה. העובדים הציעו לרוטנברג שעד לתיקון הנזקים הם יעבדו ללא שכר, תמורת מגורים ואוכל בלבד, אולם רוטנברג סירב, ודאג לגייס כסף לצורך תיקון הנזקים ותשלום משכורות. לבסוף, ביוני 1932, נחנכה תחנת החשמל בנוכחות הנציב העליון סר ארתור ווקופ והמלך עבדאללה. יש לציין שחלק מעובדי התחנה היו ירדנים, וכי רוטנברג קיווה שהתחנה תהווה מעין ראש גשר לשיתוף פעולה ערבי יהודי.

במקביל לפעילותו בהקמתה וניהולה של חברת החשמל, המשיך רוטנברג לפעול גם במישור

הציבורי. בשנת 1929 הוא עמד בראש הוועד הלאומי. בשנות השלושים ניסה רוטנברג לפעול לאיחוד השורות ואיחוי הקרע בין תנועת העבודה לבין הרויזוניסטים. הוא אף היה היחיד שהצליח להפגיש את שני היריבים הגדולים – דוד בן גוריון וזאב ז'בוטינסקי ולהחתימם על הסכמי פיוס, אולם בסופו של דבר לא מומשו הסכמים אלו. בשנת 1940 שוב הועמד רוטנברג בראשות הוועד הלאומי, אך נאלץ לפרוש זמן קצר לאחר מכן בשל מחלתו. בינואר 1942 נפטר רוטנברג לאחר חיים עתירי מעשה וחזון. תחנת הכח של חברת החשמל באשקלון קרויה על שמו.

תחרות הכתיבה הגדולה של נושאונצ'יק

בטאון נושאונצ'יק שמח להכריז על תחילת תחרות הכתיבה הגדולה ומזמין אתכם הקוראים להשתתף בתחרות.

איך משתתפים?

קוראים המעוניינים להשתתף בתחרות מתבקשים לשלוח למערכת מאמר בנושא בולאי כלשהו. כל נושא בולאי למאמר יתקבל בברכה ובלבד שהמאמר יכיל לפחות 200 מילים וילווה בסריקות של לפחות 6 פריטים בולאיים. יש לצרף למאמר מספר פרטים מזהים שלכם: שם מלא, גיל, כתובת למשלוח הפרס (באם תזכו) וכתובת מייל עדכנית.

עד מתי התחרות?

יש לשלוח את המאמר למערכת עד nosonchik@gmail.com 1.4.2011. המאמר הזוכה יפורסם בגיליון מאי של נושאונצ'יק.

במה זוכים?

כותב/ת המאמר הזוכה יקבל או תקבל ממערכת נושאונצ'יק פרס של שובר לקניית בולים / ציוד בולאי על סך 250 ש"ח.



מחכים למאמרים שלכם!

חידון מספר 37



איזו מדינה?

איזו מדינה הנפיקה את הבול שלפניכם?

- א. פינלנד
- ב. לוקסמבורג
- ג. ליכטנשטיין
- ד. ליבריה



מי האיש?

מי האיש הנראה בבול?
באיזו מדינה חי?
באיזה תחום התפרסם?



זהה את האתר

איך נקרא האתר הזה?
היכן הוא נמצא?
מיהם ארבעת האישים שפניהם מפוסלות
בהר זה?

את הפתרונות יש לשלוח למערכת nosonchik@gmail.com עד ל-15 בפברואר. הפותרים מתבקשים לציין את גילם. בין הילדים ובני הנוער שיפתרו נכונה את החידות יוגרל פרס בולאי מתנת איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית. התשובות לחידות ושם הזוכה יפורסמו בגליון הבא.



פתרון חידון מספר 36

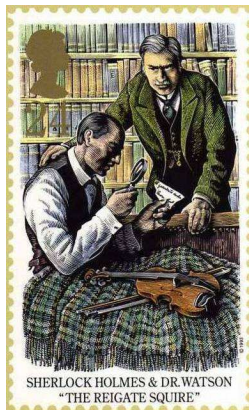
איזו מדינה?

התשובה הנכונה היא ד – גרינלנד.



מי האיש?

הבול מראה את הבלש הפרטי הנודע שרלוק הולמס, ולצידו את עוזרו הנאמן, ד"ר ווטסון. הולמס, בלש הפותר תעלומות בכוח שכלו בלבד, היה גיבורו הבדיוני של סר ארתור קונן דויל.



זהה את האתר

הבול מראה את קתדרלת נוטרדאם שבפאריס. הקתדרלה ידועה לא רק בשל יופיה, אלא גם בזכות ספרו של ויקטור הוגו "הגיבן מנוטרדאם".



בהגרלה שנערכה בין הפותרים נכונה עלה שמו של אורן יצחקי בן ה-13. בנימין זוכה בפרס בולאי מתנת איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית.

מכתבים למערכת – לכל תגובה, הצעה או שאלהניתן לפנות אלינו בכתובת
nosonchik@gmail.com